

JESSICA JOHANNESSON

I STARTED DANCING JUST TO BE AROUND YOU

—

Jag går upprepande gånger fram till spegeln bara för att förstå att jag finns till. Stirrande in i spegeln ser jag en suddig reflektion av det som borde vara jag. Ibland tar jag ett foto av mig själv för att förstå att jag faktiskt existerar. Att jag finns där någonstans.

Jag skrev: *"Jag tänker att jag lämnar nu denna stad. Jag lämnar nu detta"*.

Vad jag inte skrev var: *"Jag lämnar nu en del av mig själv"*.

En månad senare och jag kan inte längre ta foton av mig själv. Jag kan inte längre möta min blick i spegeln. Min blick är kall. Min blick är hård. Min blick är död. Jag blundar när jag borstar tänderna. Jag raderar de få foton jag ändå tar.

—

Närmar mig. Slutet. Målet. Min innersta kärna. Jag är i ständig förändring. Jag har ingen kärna. Jag tog de långa stegen. För en liten stund jag var starkast i hela världen. Jag var faktiskt starkast. Jag var i ständig förändring. Men jag minns ingenting. Jag minns allt.

—

Vad händer om man bara blir en betraktare. En iakttagare. Eller en som väntar. Min konst handlar om att stå ut.

—

Jag har varit här förut. Och det finns inga förklaringar. Det finns faktiskt inte några förklaringar. Jag lovar er. Jag har sprungit, rusat, flytt. Ju snabbare jag snurrar, ju mindre slipper jag minnas. Ju snabbare jag snurrar, ju mer förtränger jag. Ju snabbare jag snurrar, ju mindre kommer jag känna. Vansinnet i min kropp. Vansinnet inuti

mig. Längtar efter det frånvarande. Det som inte längre är närvarande.

—

Stegen, lättheten, pulsen som slog. De långa vingliga stegen längs kanalen. Ja. Det är klart jag romantiserar. Jag är inte dum.

—

Jag vill vidröra. Det. Dig. Jag vill nudda det. För en sekund nå fram. Vidröra. Vidröra det omöjliga.

—

~~I see you lying there. Can I see you one more time? But I know what we have is someone else's history. Someone else's history. Whenever you're lost again. You fit me like a shrunk glove. And I'm lost one more time. [Coil]~~

—

Allt här är falskt, det är lögn och fantasier. Det är uppbyggt av mina händer med syfte att skapa mening och skydd. Mening och skydd till mig själv. För mig själv.

—

Om jag har en frihet till att bygga mina egna världar, varför gör jag inte det? Hur kan jag ens ställa mig den frågan. Det är ju precis det jag gör. Var eviga sekund. Bygger mina egna världar.

—

Fick en fråga var mitt skapande hör hemma, var det kommer ifrån. Mitt svar: I utanförskapet och från utanförskapet.

—

~~En klump i magen. Eller en förälskelse så stark så det gränsar till besatthet.~~

—

Amygdala. Hjärnans emotionella nätverk och spelar stor roll vid uppkomsten av såväl negativa som positiva känslor. Ja, jag borde ju veta. #gruppterapi2005

—

Jag behöver: Långa ensamma skogspromenader. Jag behöver: Röda läppar, vingliga platåskor, hörlurar med hög musik, stadspromenader genom mörka nätter. Det är från ytterligheterna mitt driv kommer. Det är av ytterligheterna min puls slår.

—

Nåbart. Onåbart.

—

Jag tänker mig blankheten, den putsade ytan. Det som borde rinna av, men som inte rinner av. Du var svagare än mig. Jag tänkte att jag skulle ta hand om dig. Göra dig stark. Jag tyckte aldrig om ditt nervösa skratt.

—

Fanns det någon skärningspunkt? Det fanns det. Oh ja. Det fanns det.

—

Allt är en väntan. Allt är en besatthet. Allt är påverkat. Allt jag gör är att arbeta. Jag håller mina händer ständigt sysselsatta. [~~Under dessa perioder lever jag med en ständig värk i mina händer~~]. [Stänger er ute].

—

Vi tänkte oss det perfekta avslutet. En sista gång. Sedan skulle vi kunna fortsätta våra separata liv.

—

Allt använder jag. Allt blir det inte något av.

—

"Han led när jag rörde vid honom. Han led när vi stod stilla på stigen och såg varandra i ögonen, så att man förstod vad det egentligen är man gör när man: ser varandra i ögonen. Man är två kärl som binds samman så smärtan fördelar sig jämt".

(En av oss sover - Josefin Klougart)

—

Jag är en iakttagare. Jag söker med blicken. Jag slår ofta ned min blick.

—

Fördjupat undersökande av någonting. Varje dag fördjupat undersökande av någonting.

—

Läser: *"Här vilar du i tvång"*. Jag önskar jag fick vila under tvång.

—

Maria Wine skriver: *"Jag tror att allting vill förlora sig självt i något annat"* och *"Den som inte älskar anar ej djupet av sin ensamhet"*. Jag skriver: *"Jag måste gå djupare in i det. Jag måste göra något som känns. För en gång skull göra något ordentligt"*.

—

En viktig plats. **Behöver inte vara en positiv plats.**

—

Förra hösten, den där hösten. Då jag grät varje kväll. Inte så mycket ångest, utan ren och skär [mörk] depression. Mina långa promenader. Sjöng och grät. Hulkande i mörkret. I skogen. Orden från då: *"Om dagarna längtade jag. Om dagarna längtade jag efter att någon skulle komma. Hämta mig. Ta mig med. Slutet avdelning. Låsa in mig. Vara*

inlåst. Så att jag. En liten stund. Så att jag för en liten stund kan få vila”.

—

Och allt snurrar. Så fort. Jag snurrar så fort och jag snurrar bort. Ner i kanalen och upp över staden.

—

Men ni måste ju förstå. Att det inte handlar om just det. Det handlar om. Platsen där det hände. Platsen där någon tog sig rätten att förstöra. Och det handlar om alla andra platser där det kan hända.

Och när orden upphör. När man blir stum. Och rädslan. Och allt som befinner sig bortanför. Försvinner. Inte längre nåbart. Och när det inte längre finns någon stadig mark att sätta fötterna på. Och ljuden är så höga.

Platsen. När man är själv. När man måste fortsätta leva. När man bara måste. När man varje dag, vecka efter vecka, måste träna på att våga gå ut genom dörren. Ensam i staden där man inte känner någon. I den nya staden.

Platsen. Där någon tog sig rätten. Att förstöra.

—

Läser i min dagbok: *”Jag måste skala av och fokusera, inte följa alla spår”*[8 juli 2017]. Jag lyckades inte [29 september 2017].

—

Sedan vet jag inte. Jag behöver något. Jag söker något. Jag är rädd för att stagnera. Skalar bort sådant som inte är viktigt för mig. Finns för mycket intryck i världen, det finns för mycket intryck för mig. Jag närmar mig galenskapen. Arbete är allt jag har. Jag klamrar mig fast vid arbetet. Byggandet. När orden inte finns och saker måste uttryckas. Måste ut. Bygger skulpturer av hundratals tunna lager färg. Jag går igenom hela mitt liv, hela mitt jag. Jag behöver ensamheten.

Jag behöver isoleringen. Men jag håller på att förlora förståndet. Jag är rädd, men kan ändå inte bryta det. Jag är fortfarande besatt. Jag kuvar det med arbete. Lager på lager. Stygn på stygn.

—

Nina Bouraoui skriver: *"Jag är rädd för att skriva och jag är rädd för att älska. Varenda gång är det avgrunden, varenda gång är det ens eget ursprung"*. Och innan det skriver hon: *"Ångesten över att kärleken inte ska komma tillbaka är lika stark som ångesten över det förlorade skrivandet"*.

—

Uthållighet, uthärdande, prövning och lidande. Tomhet. Sårbarhet. Kontroll, och bristen av kontroll. Bli en flicka, bli en kvinna (människa). Tillit. Styrka. Ensamhet. Begränsning. Berättelse. Min berättelse. Bryr mig inte om dig. Desperation och tvång. Upprepning.

—

Konst handlar ofta om ett fördjupat undersökande av någonting. Jag söker galenskapen. Jag söker besattheten. Det är sammanfogandet jag är intresserad av. Att bygga något. Men allt är så fragmentariskt. Jag tycker om det fragmentariska. Jag måste bygga.

—

Läser texter, läser mina dagböcker. Med tjock svart penna står det:

Vad hände i London?

—

~~Take what you can of me. Rip what you can off me. And this I'll say to you. And hope that it gets through. You worthless bitch. You fickle shit. You would spit on me. You would make me spit. I'll still be here as strong as you. And I'll walk away in spite of you. And I'll walk away. Walk away. Walk away. [Bauhaus]~~

—

Upprepar: Skalar bort sådant som inte är viktigt för mig. Finns för mycket intryck i världen, det finns för mycket intryck för mig. Sammanfoga mitt liv.

—

Jag känner mig alltid missförstådd. Jag är usel på att tala. Jag är usel på ord.

—

Om allt vore vackert och jag hade kraften och modet. Skulle jag då ändå vara ensam? Skulle blicken ändå vila på din ryggstavla?

—

Kanske kan ni höra mig. Kanske kan ni lyssna på mig. Och han tog ett andetag. Jag minns alla fräknar, varenda en. Och han andades inte mer det året.

—

Poor little ghost boy. Let me be your human toy. [Coil]

—

Vidröra det omöjliga.

—

Känner du äcklet? Lämna vägen fri och ge mig plats.

—

Jag tänker ofta att jag är egoistisk. Min konst går före allt.

—

Eva Hesse: ”*Jag är ingen enkel människa*”. ”*Jag är villig att balansera på kanten. Om jag inte har nått dit så vill jag dit*”. ”*Jag ska strunta i begränsningar och tyglar. Jag ska avlägsna ytlighet och oärlighet. Jag ska måla mot alla regler*”. ”*Utan arbetet hade hon blivit galen*”. ”*Jag*

vill aldrig glömma det förflutna. Barnet och traumat". "...och om jag arbetar övergår det antagligen i en annan sorts känsla". "Lär dig att be världen dra åt helvete då och då. Det har du rätt till". "Du har inte ansvar för världen, bara för ditt arbete, så gör det". "Jag anser att det enda konsten är konstnärens konst, den personliga. Mitt intresse är att hitta min väg. Jag struntar i om jag är långt från alla andra". "Jag vill göra mer än att bara existera, leva lycklig med hem, barn och sysslor. Jag är konstnär. Jag måste göra det här för min egen skull". "Jag vill att verket ska vara icke-verk och nå bortom mina förutfattade meningar och bortom det jag vet och kan veta. Det är något. Det är ingenting". "Livet varar inte. Konsten varar inte. Det spelar ingen roll".

—

Jag söker febrilt efter ett sätt att uttrycka mig. Mani och upprepning.
Trådar som sammanfogas.

—

I'll wrap my last kiss in a bandage. [Coil]

—

Jag har svårt för mig själv. Den jag är. Det finns ett så stort självförakt i mig. Jag närmar mig galenskapen. Arbete är allt jag har och jag klamrar mig fast vid det. Jag är himla liten och mycket ensam. Ett konstaterade. Behöver inte diskuteras.

—

Titel: Jag finns inte.

—

Jag var tvungen att bryta det. Hur håller du andan? Hur fortsätter du ditt liv?

—

Hon arbetar på föremål och installationer för sin egen förståelse av verkligheten. Så var det sagt.

—

~~Where are you? Are you hiding for me?~~ [Coil]

—

"Men han förstår inte att jag använder honom till att skjuta upp döden. Som jag använder allting till att skjuta upp döden".

(En av oss sover - Josefin Klougart)

—

Skogen gjorde mig illa, staden fick mig att andas. Jag vill tillbaka till staden och jag vill till en annan skog. Jag vill gå vilse. Och jag vill ta vägen någonstans.

—

"I have to save my life

I need some peace of mind

I am the only one now"

(Angel Olsen)

Källor:

Almost a kiss - Coil

Where are you - Coil

En av oss sover - Josefin Klougart

Dockan Bella - Nina Bouraoui

Där skönheten tigger sitt bröd - Maria Wine

Crowds - Bauhaus

Eva Hesse - banbrytande konstnär

Unfucktheworld - Angel Olsen